

Gevonden?

Gevonden?

Monique Labrie

Andere boeken:

Bereikt?

Schrijver: Monique Labrie
Coverontwerp: Monique Labrie
ISBN: 9789402122695
© Monique Labrie

1.

Na een lange reis zet Rens vermoeid zijn koffers neer. Blij eindelijk weer thuis te zijn. Hij pakt de post van tafel en die bekijkend loopt hij naar de keuken. Rens legt de post neer en vult het water van de Senseo bij. In gedachten stopt hij een koffiepads in de houder en pakt een mok. Eén envelop valt op. Snel maakt hij hem open.

‘Lieve Rens,’ mompelt hij. ‘Ik wil je zeggen dat ik spijt heb van alle ellende, die ik je heb bezorgd. Ik zou het fijn vinden als je mij een keer komt opzoeken. Ik mis je. Ik hoop dat het goed met je gaat. Hopelijk tot gauw. Liefs mama.’

Rens gooit de brief van zich af. Een koude rilling loopt over zijn rug. Hij drukt op de knop van de Senseo en met zijn koffie en de post gaat hij op de bank zitten. Van slag door de brief legt hij de rest van de post op de salontafel. Hij drinkt zijn koffie op en pakt zijn jas en autosleutels. Onderweg naar buiten stuurt hij Britt een sms. Wanneer hij het antwoord leest verschijnt er een glimlach. Binnen drie kwartier parkeert hij zijn auto bij het appartement van Britt en Luuk.

‘Wat fijn dat je er weer bent,’ Britt omhelst hem blij. Ondanks zijn glimlach bekijkt Britt hem aandachtig: ‘Wat is er aan de hand? Je bent van slag.’

‘Nu nog even niet,’ zucht Rens. ‘Ik wil eerst lekker genieten en chillen.’

Ze pakt zijn hand en neemt hem mee naar de woonkamer.

‘Plof neer, leg je voeten op tafel,’ lacht Britt. ‘Luuk en ik zullen je wel verwennen.’

Rens knijpt zachtjes in haar hand en doet wat Britt zegt.

‘Waar heb je Luuk gelaten?’ Rens pakt het glas wijn aan en kijkt haar vragend aan.

‘Die zit nog op het werk en ik heb vandaag een vrije dag,’ antwoordt Britt en komt naast hem zitten. ‘Ik moest nog het één en ander regelen voor de bruiloft.’

‘Al zenuwachtig?’ plaagt Rens.

‘Ja, echt ..... niet,’ lacht Britt. ‘Jij? Durf jij die handtekening wel te zetten?’

‘Je weet hoe vereerd ik me voelde toen jij mij als getuige vroeg,’ grijnst Rens. ‘Dus die krabbel is een eitje, tegen de juiste prijs natuurlijk.’

‘Je lijkt Marcel wel. Luuks beste vriend,’ legt Britt uit, als Rens bedenkelijk kijkt.

‘Oh ja. Dat klinkt als een man naar mijn hart,’ grapt Rens.

‘Heb je nog wensen voor het eten?’ Britt neemt een slokje wijn. ‘Dan kunnen we zo even boodschappen halen.’

‘Gewoon Hollandse pot, dat mis ik het meest,’ antwoordt Rens.

‘Ik vind het prima, maar er komen geen spruitjes op tafel,’ lacht Britt en trekt een vies gezicht.

‘Daar had ik nou net zin in,’ grapt Rens en drinkt zijn glas leeg. ‘Kom, dan gaan we.’

Ze slenteren naar de supermarkt. Plagend legt Rens een zak spruitjes in de kar. Britt steekt lachend haar tong uit. Vrolijk lachend lopen ze door en sommige klanten kijken verbaasd naar hen.

‘Hier,’ Britt geeft hem de boodschappentas. ‘Je moet er wel iets voor doen.’

Als ze thuiskomen, zit Luuk al op ze te wachten.

‘Hoi lieverd,’ Luuk geeft Britt een kus en Rens wordt omhelsd.

‘Wat een aangename verrassing,’ zegt Luuk. ‘Blijf je slapen? Dan kunnen we vanavond nog gezellig de kroeg in.’

‘Leuk, maar ik heb niets bij me,’ antwoordt Rens.

‘We hebben genoeg reservespullen in huis,’ wuift Luuk zijn bezwaar weg.

‘Nou, je hebt me,’ lacht Rens.

‘Gezellig,’ zegt Luuk blij. ‘Ik ga Britt even helpen met het eten. Jij vermaakt je wel?’

‘Komt goed. Ik zap wel langs alle zenders,’ antwoordt Rens en leunt lekker achterover.

Als het eten klaar is, komt Britt de woonkamer binnen en vindt hem slapend op de bank. Ze bekijkt zijn vermoeide gezicht en ze vindt het sneu om hem wakker te maken.

‘Rens, wakker worden,’ fluistert ze in zijn oor. ‘Je Hollandse pot is klaar.’

Hij schrikt wakker en kijkt haar verwaasd aan.

‘Lekker gedut,’ plaagt Britt. ‘En dat voor een vent van vijfentwintig.’

‘Mag ik jetlag als excuus aanvoeren,’ met pretogen kijkt Rens haar aan.

‘Nou vooruit dan maar,’ reageert Britt quasi beledigd. ‘Kom, het eten wordt koud.’

Rens zit met smaak te eten en geniet van de heerlijke hutspot.

‘Zuid-Amerika is leuk, maar op een gegeven moment wil ik gewoon groente, aardappels en vlees,’ zegt Rens en scheidt een tweede keer op.

‘Blijf je nu hier, tot na onze bruiloft?’ vraagt Britt en moet lachen om zijn gezonde eetlust. ‘Is denk ik wel zo prettig.’

‘Ja, dat heb ik meteen geregeld,’ antwoordt Rens en veegt zijn mond af. ‘Ik wil sowieso een tijdje hier blijven.’

‘Waarom? Heb je genoeg van het reizen?’ bezorgd kijkt Britt hem aan.

‘Ik heb gehoord dat de directie een nieuw project in Utrecht wil starten. Dus daar ga ik me voor aanmelden,’ antwoordt Rens. ‘Als het lukt, heb ik ook meer tijd voor mijn lieve vrienden.’

‘Dat zou mooi zijn,’ reageert Luuk. ‘Ik hoop voor je dat het lukt.’

‘Maar genoeg hierover,’ Rens schuift achteruit. ‘Zo, dat was lekker. Zullen wij weer ouderwets de afwas doen?’ Hij kijkt Luuk aan.

‘Dat is mooi, dan zal ik jouw bed in orde maken,’ haakt Britt er op in.

Ze vertrekken laat naar hun favoriete Ierse pub Molly Malone’s. Als ze binnenkomen, ziet Rens Carmen en Bas.

‘Jee, wat een mooi buikje heb je toch,’ hij kust Carmen en Bas krijgt een stevige handdruk.

‘Ja, dat heeft ze zeker,’ antwoordt Bas trots.

Ze hebben het heel gezellig met zijn vijven en pas laat komen ze thuis.

‘Heb jij nog iets gemerkt aan Rens?’ vraagt Britt als ze eindelijk in bed liggen.

‘Nee, maar hij heeft wel meer gedronken dan anders,’ antwoordt Luuk. ‘Misschien dat hij er morgen over begint.’

Britt knikt en kust hem. Ze kruipt dicht tegen hem aan en valt in slaap.

Luuk stapt zachtjes uit bed. Met een glimlach kijkt hij naar de slapende Britt. *Nog een kleine twee weken en dan hebben we ons*

grote feest, denkt hij blij. In de keuken zet hij koffie en bakt hij de broodjes af.

‘Goedemorgen,’ hoort hij Rens schor zeggen.

‘Ga zitten, dan krijg je een kop koffie,’ zegt Luuk. Ze genieten stil van hun koffie en schrikken op als de oven begint te piepen.

‘Ga jij Britt maar wakker maken, dan regel ik de broodjes,’ gebaart Rens.

‘Koffie,’ gaapt Britt en Luuk schenkt voor haar in.

‘Zo, en nu ga jij praten,’ begint Britt na haar eerste slok. Zuchtend draait Rens zich om en gaat naast haar zitten.

‘Jaren hoor ik niets en zo ineens heeft ze een brief gestuurd.’

‘Je moeder?’ reageert Britt verbaasd. ‘Wat schreef ze?’

‘In het kort. Ik en ik en ik en ik,’ antwoordt Rens sarcastisch. ‘Ze heeft het alleen over zichzelf.’

‘Wat ga je doen?’ vraagt Luuk rustig.

‘Niets, dat egoïstische mens wil ik niet in mijn leven,’ antwoordt Rens onverschillig. ‘Als ik ouderlijk advies wil, ga ik wel naar John en Judy.’

‘Dat doen paps en mams met liefde,’ zegt Britt en raakt zachtjes zijn hand aan. ‘Misschien moet je binnenkort maar even aanwaaien bij ze. Ze missen je.’

‘Ik mis ze ook en zij missen mij ook echt,’ zegt Rens zacht. Bedachtzaam kijkt hij voor zich uit en denkt terug aan de tijd dat Britts ouders hem met liefde in huis hebben genomen. Britt kijkt hem onderzoekend aan.

‘Toch kan ik merken dat het je pijn doet.’

‘Het kwam ook zo onverwachts, maar ik ben blij dat ze nog jaren vast zit,’ zegt hij uit de grond van zijn hart.

‘Ik herken het zo,’ zegt Britt oprecht. Ze kijkt met vrolijke ogen even naar Luuk, die haar een knipoog geeft. ‘We zijn allebei getekend, maar met jou komt het ook goed. Net zoals het met mij goed is gekomen.’

Ze kijkt liefdevol naar Luuk: ‘Mijn volhouder. Over dertien dagen mijn lieve man.’

‘Wees maar zuinig op hem,’ zegt Rens oprecht. ‘Het is een goede vent en ik ben blij dat hij een vriend van mij is.’

‘Zeg jongens, ik sta hier te blozen door al die lovende woorden,’ plaagt Luuk. Britt slaat haar armen om hem heen.

‘De waarheid mag worden gezegd.’

Na het ontbijt neemt Rens afscheid van Britt en Luuk en rijdt op zijn gemak naar huis.

De brief van zijn moeder verdwijnt in de vuilnisbak en hij begint met opruimen. Gelukkig hoeft hij dinsdag pas weer te beginnen. Hij bezoekt John en Judy en ook zij leggen hem in de watten. Rens geniet van al die verwennerij. Bij het afscheid belooft hij niet meer zolang weg te blijven.

Dinsdag op zijn werk gaat Rens een gesprek aan met zijn leidinggevende en vertelt dat hij gaat solliciteren naar het nieuwe project.

‘Jammer, ik vind dat je goed werk verricht in Zuid-Amerika,’ zegt meneer Freriks. ‘Voor jou hoop ik dat het lukt, maar ik moet je eerlijk zeggen dat ik je niet kwijt wil.’

‘Dat snap ik, maar ik zit nu al twee jaar in het buitenland en wil graag iets dichterbij huis werken.’

‘Succes, ik zal je mijn steun geven,’ zegt meneer Freriks eerlijk.

‘Ik ben blij dat te horen,’ antwoordt Rens oprecht. ‘Houd in ieder geval mijn plekje vrij voor het geval dat.’

‘Dat komt wel goed,’ reageert meneer Freriks rustig. ‘Meld je aan voor het project.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ antwoordt Rens opgelucht, blij dat meneer Freriks het zo goed opvat.

De dag van de bruiloft is aangebroken en de vriendenclub vertrekt al vroeg met de trein naar Amsterdam. Ze kletsen gezellig en Frida en Josephine zijn aan het raden wat voor jurk Britt zou hebben.

‘Hij zal vast niet wit zijn,’ plaagt Rens. ‘Volgens mij is ze geen maagd meer.’

‘Jee, zou je denken,’ zegt Frida ad rem. ‘Misschien wel net zo’n mooi rode als op de bruiloft van Carmen en Bas.’

‘Ze laat ook niet een klein beetje los,’ lacht Josephine.

‘Nog even geduld, dames,’ glimlacht Charles. ‘Maar eerst naar Bas en Carmen, dan kunnen wij ons ook mooi maken.’

‘Aan jou valt niets meer te redden,’ plaagt Frida. Verontwaardigd steekt Charles zijn tong uit, maar kan met moeite zijn lach inhouden. Lachend stappen ze op Amsterdam Centraal uit en Bas staat hen al op te wachten.

‘Goede reis gehad?’ Bas begroet ze vrolijk.

‘Ach, die meiden kunnen alleen maar praten over jurken,’ plaagt Rens. Josephine en Frida geven hem een plagende duw en Rens loopt lachend van ze weg.

‘Hoe is het met de aanstaande moeder?’ vraagt Frida. ‘Heeft ze al een mooi buikje?’

‘Het gaat prima met Carmen,’ antwoordt Bas trots. ‘Ze heeft een schitterende buik.’

Uitgelaten komen ze bij het huis van Bas en Carmen.

‘Hoi meisje,’ Frida en Josephine omhelzen Carmen vrolijk.

‘Wij willen ook,’ grapt Charles.

‘Hé, meneer de advocaat, doe eens rustig,’ plaagt Carmen. ‘Je komt heus wel aan de beurt.’

Iedereen knuffelt Carmen en in de woonkamer drinken ze een kop koffie. Er wordt heerlijk gekletst. Frida en Josephine bekijken samen met Carmen de kinderkamer.

‘Zo en nu iedereen aan de slag, anders zijn we niet op tijd,’ zegt Carmen. ‘Over een uur staat de taxi klaar.’

Iedereen gaat aan de slag en binnen het uur zijn ze allemaal klaar. Verbaasd kijken ze door het raam als er een witte limousine voor het huis stopt. Lachend stappen ze in.

Ze hebben een hoop bekijks, als ze met de limousine naar het appartement van Britt en Luuk rijden.

‘Ze denken vast dat er filmsterren of zo inzitten,’ lacht Frida.

‘Dat zijn we toch ook,’ grapt Charles.

De limousine wordt achter de eerste limousine geparkeerd. De chauffeur houdt netjes het portier voor ze open en lachend rollen ze bijna de limousine uit en worden vrolijk begroet door John en Judy.

‘Jee, wat ben je mooi,’ zegt Rens met ontzag. ‘Frida had toch een beetje gelijk over de kleur van je jurk.’

‘Waar had ik gelijk in?’ roept Frida en loopt de woonkamer in. Britt wordt door Frida en Josephine bewonderd en stralend draait

ze een rondje in haar bordeaux rood met ivoorkleurige strapless jurk. Marcel maakt foto's van de drie dames en moet om ze lachen.

'Zeg Marcel,' fluistert Rens met een brede grijns op zijn gezicht, 'hoeveel krijg jij voor je handtekening?'

'Ik ben onbetaalbaar,' grapt Marcel en maakt nog snel een paar foto's.

Luuk komt naast Britt staan en kijkt trots naar zijn aanstaande vrouw.

'Je bent prachtig,' zegt hij zachtjes.

Er komt een mooie Rolls Royce Silver Shadow aanrijden. Luuk en Britt nemen plaats en met de twee limousines achter zich aan, rijden ze naar het stadhuis. Met Luuk aan haar hand loopt Britt trots naar voren en de ambtenaar van de Burgerlijke Stand begroet hen vriendelijk.

'We zijn hier allemaal, omdat we graag getuigen willen zijn van het huwelijk tussen Luuk en Britt,' begint de ambtenaar. 'Maar het heeft wel wat voeten in de aarde gehad, voordat ze hier voor mij konden staan. Het is natuurlijk heel mooi dat Britt de stoute schoenen heeft aangetrokken en Luuk ten huwelijk heeft gevraagd.'

Britt en Luuk kijken elkaar lachend aan en uit de zaal klinkt ook menig gelach.

'Luuk en Britt hebben mij gevraagd om hun belofte voor te lezen,' gaat de ambtenaar verder. 'Luuk en Britt willen jullie opstaan en elkaars rechterhand vasthouden?'

Met een glimlach op hun gezichten staan ze op en houden elkaars hand vast.

'We kwamen in elkaars leven en het zette onze wereld op zijn kop. Aan elkaars zijde voelen we ons vrij en met elkaar verstrengeld. In

goede en slechte tijden zullen we er voor elkaar zijn. Samen worden we oud en kijken dan terug op het prachtige leven dat we hebben gehad,' draagt de ambtenaar op een mooie toon voor. 'Luuk beloof je dat?'

'Ja,' antwoordt Luuk krachtig en knijpt zachtjes in Britts hand.

'Britt, beloof je dat?'

'Ja,' antwoordt Britt met duidelijke stem.

'Je mag nu de bruid kussen,' lacht de ambtenaar.

Terwijl Luuk en Britt elkaar kussen, klinkt er vanuit de zaal een luid applaus.

Met tranen in zijn ogen kijkt Rens naar het kersverse bruidspaar en hij zet met een krachtige zwier zijn handtekening. Na de plechtigheid in het stadhuis worden ze afgezet bij de favoriete pub van Britt en Luuk. Molly Malone's Irisch pub. De andere gasten staan al vol ongeduld op ze te wachten. Er wordt gelachen, gegeten en veel plezier gemaakt.

'Hoe kwamen jullie op het idee om het feest hier te houden?' Rens staat met Luuk en Britt aan de bar. 'Eigenlijk zijn we overdressed.'

'Onze pub. Hier hadden Britt en ik onze eerste afspraak,' lacht Luuk. 'Ze liep wel snel weg.'

Luuk knipoogt naar Britt die met een glimlach meeluistert.

'Geweldig idee,' zegt Rens vrolijk. 'Ze zal nu wel niet snel weglopen'

'Je moet me niet zo plagen. Straks wil ik nog een dans van je,' reageert Britt lachend.

'Komt dik in orde,' grijnst Rens.

Er wordt gefeest tot in de kleine uurtjes en iedereen gaat uitgelaten naar huis.

2.

Een week na de bruiloft zwaait Rens Luuk en Britt uit.

‘Geniet van jullie huwelijksreis en doe geen dingen die ik ook niet zal doen,’ lacht hij.

‘Oh, dan mogen we heel veel,’ roept Britt en werpt hem een handkus toe.

Lachend blijft hij staan zwaaien totdat hij hun handen niet meer ziet. Wanneer hij het station uitloopt zet hij de kraag van zijn jas omhoog. Het is guur weer en met zijn handen diep in de zakken van zijn jas loopt hij naar huis. Een paar straten bij zijn huis vandaan ziet hij een jong meisje huilend in elkaar gedoken zitten. De andere mensen op straat lopen onverstoord door. Rens gaat op zijn knieën voor haar zitten en vraagt zachtjes: ‘Kan ik je helpen?’

Een paar verschrikte ogen kijken hem aan. Rens ziet dat ze intens bang is en klappertand van de kou.

‘Kom maar,’ hij steekt zijn hand uit, maar er komt geen reactie.

‘Kan je opstaan?’ probeert hij voorzichtig. Het meisje schudt haar hoofd. Langzaam tilt hij haar op en draagt haar naar zijn huis. Hij legt haar op de bank en zet de verwarming hoog.

‘Kan je je benen al iets bewegen?’ bezorgd kijkt hij naar haar en het meisje knikt angstig.

‘Ik heet Rens en jij?’

‘My ..... Myra,’ stottert ze zacht.

‘Als je kunt staan, dan ga je lekker in bad,’ zegt hij rustig. ‘Er liggen handdoeken en er hangt een badjas.’

Myra knikt en houdt hem angstvallig in de gaten.

‘Wees maar niet bang. Ik zal je niets doen,’ probeert Rens haar gerust te stellen. Hij laat haar alleen en maakt in de keuken warme

melk voor haar klaar. Met trillende handen pakt ze de beker aan en neemt klein slokjes.

‘Zo, daar zal je een beetje van opknappen,’ zegt Rens met een zachte lach.

‘Hoe oud ben je? Weten je ouders waar je bent?’

Myra’s ogen worden klein.

‘Ben je weggelopen?’ probeert Rens rustig, maar er komt geen reactie. Ze blijft stil zitten.

‘Oké, drink je melk maar op en dan lekker in bad.’

Myra drinkt de beker leeg en Rens wijst haar de badkamer.

‘Leg je kleren maar voor de deur, dan kan ik ze in de was gooien,’ zegt hij rustig. Als de kleren voor de gesloten badkamerdeur liggen, pakt Rens ze op. Hij doorzoekt alle zakken, maar kan niets vinden. Vlak voordat hij de wasmachine aanzet, realiseert hij zich, dat ze nu geen kleren heeft. Hij kijkt snel welke maat ze heeft.

‘Myra, ik ben even een boodschap halen,’ zegt hij door de badkamerdeur. ‘Als je iets wil eten, kijk je maar in de koelkast.’

Rens wacht op antwoord, maar er komt geen kik.

‘Myra, is alles goed?’ vraagt hij bezorgd. Er klinkt een zacht ja en Rens haalt opgelucht adem.

Snel gaat Rens de kou in en is blij dat hij in het centrum woont. Hij duikt een kledingzaak in en vindt snel een spijkerbroek, trui en T-shirt. In een andere winkel koopt hij ondergoed en sokken. Bij een drogisterij koopt hij de laatste spullen. Snel loopt hij naar huis. De woonkamer is leeg en vanuit de badkamer hoort hij het geluid van stromend water.

‘Myra, voor de deur liggen kleren en andere spullen. Ik loop nu weg,’ Rens legt alles neer en in de keuken begint hij met koken.

‘Bedankt,’ zegt Myra bedeesd, als ze de keuken in komt. Rens kijkt op en het valt hem nu op hoe jong ze eigenlijk is.

‘Je ziet er al een stuk beter uit,’ lacht Rens. ‘Ga lekker zitten. Het eten is bijna klaar.’

Gedwee gaat Myra aan tafel zitten en met een hongerige blik kijkt ze naar de pannen.

‘Alsjeblieft,’ Rens geeft haar een bord vol groente, vlees en gebakken aardappelen. ‘Wil je wat drinken?’

Myra knikt en stort zich op het eten. Ondanks de honger eet ze netjes met mes en vork. Rens zit met zijn bord tegenover haar. Hij is blij dat ze meer kleur op haar wangen heeft gekregen. Terwijl hij rustig eet, observeert hij Myra.

Ze kan niet ouder zijn dan vijftien of zestien jaar, maar die ogen lijken heel oud.

‘Pas je wel op. Met dit tempo heb je kans dat je buikpijn krijgt,’ zegt hij rustig. Ze kijkt hem even aan en dan richt ze haar ogen weer op haar bord. Ze eet nu iets rustiger, maar Rens merkt dat ze daar moeite mee heeft.

‘Hoe lang heb jij al niet meer gegeten?’ probeert Rens, maar Myra heeft alleen maar oog voor haar eten. Ze kijkt naar de pannen, als ze haar bord leeg heeft.

‘Het is beter om dit eerst te laten zakken,’ zegt Rens. ‘Ik wil niet dat je last van je buik krijgt.’

Myra blijft stil zitten en staart Rens aan.

‘Ik ruim de rommel op en dan moeten wij praten,’ zegt Rens rustig. Myra knikt en bedenkt wat ze wel en niet zal vertellen. Ze zet haar bord op het aanrecht en loopt naar de woonkamer. Ze zit met opgetrokken knieën op de bank te wachten en Rens gaat tegenover haar zitten.

‘Je moet nu echt wat vertellen,’ begint Rens rustig. ‘Je ouders zullen wel heel ongerust zijn.’

‘Die heb ik niet,’ mompelt Myra.

‘Familie, opa, oma, broer of zus,’ probeert Rens. ‘Je hebt toch ergens gewoond?’

Myra houdt haar kaken stijf op elkaar en is niet van plan iets te zeggen. Ze plukt onrustig aan haar te lange mouwen.

‘Dan zit er niets anders op, dan dat ik de politie bel,’ vervolgt hij rustig.

‘Nee, doe dat niet,’ fluistert Myra. ‘Ik wil niet naar het politiebureau.’

‘Je begrijpt toch wel, dat ik dat moet doen?’ onderzoekend kijkt Rens haar aan.

‘Mag ik één nachtje blijven, daarna heb je geen last meer van mij,’ probeert Myra zachtjes.

Rens gaat overstag en belooft dat ze één nachtje mag blijven slapen: ‘Maar morgen bel ik de politie.’

Myra knikt, blij dat ze weer in een warm bed kan slapen, zonder lastig gevallen te worden.

Eigenlijk moet ik nu bellen, denkt Rens, maar hij heeft medelijden met dit kleine hoopje mens.

‘Wil je me in ieder gevallen vertellen wat er is gebeurd?’ Rens blijft het proberen.

‘Nee, dat wil ik niet,’ antwoordt Myra. ‘Mag ik nog iets te drinken?’

Rens staat hoofdschuddend op. Hij voelt Myra’s ogen in zijn rug prikken.

‘Bedankt voor de goede zorgen.’

Geschrokken draait Rens zich om. Hij heeft niet gemerkt dat ze hem achterna is gelopen. Ze legt haar kleine handen op zijn dij en langzaam gaan ze omhoog.

‘Nee!’ Rens pakt verschrikt haar handen vast.

‘Wil je mij dan niet?’ vraagt Myra teleurgesteld.

‘Je bent hier veel te jong voor,’ Rens heeft moeite om zijn stem in bedwang te houden.

‘Maar ik heb ervaring,’ zegt Myra.

‘Dat zou je nog helemaal niet moeten hebben,’ zijn stem trilt van emotie. ‘Zet de televisie maar aan.’

De blik in Myra’s ogen verandert in dat van een jong onschuldig meisje. Rens is geschrokken van deze aanvaring.

Is ze soms weggelopen van haar loverboy? Ik moet er voor zorgen dat ze hier blijft, totdat ik haar familie heb gevonden.

Hij luistert naar het geluid vanuit de woonkamer. Hij ziet Myra met een kleine glimlach televisie kijken. Haar schone kleren stopt hij in de wasdroger en probeert een plan te bedenken.

Ik heb hier toch geen ervaring mee. Morgen moet ik echt de politie bellen.

Rens maakt het logeerbed in orde en wanneer Myra eindelijk op bed ligt, ploft hij moe op de bank. Hij zapt langs de zenders en blijft kijken naar een uitzending van Vermist.

Zou ze hier in voorkomen? Voor de zekerheid schrijft hij het telefoonnummer op.

‘Vorige week hadden we Maartje Albrecht in de studio. Ze vertelde ons over haar zusje Janneke,’ hoort hij Jaap Jongbloed zeggen. ‘Er zijn wel een paar tips binnengekomen, maar helaas hebben we haar nog niet kunnen vinden.’

Er verschijnt een foto in beeld en Rens schrikt, *maar dat is Myra.*